

Με λένε Επαμεινώνδα Τζίτζικα, μα για τους φίλους είμαι ο Νώντας. Τη μάνα μου, τη Γραμματική, μια λεβέντισσα Κρητικοπούλα, την ήξερε όλο το Κουκάκι... Ακόμα τη θυμάμαι να με νανουρίζει με τα όμορφα τραγούδια του τόπου της. Κλείνω τα μάτια μου και ακούω τη φωνή της:

*«Κοιμήσου με τη ζάχαρη, κοιμήσου με το μέλι
και νίψου με τ' ανθόνερο που νίβονται οι αγγέλοι...»*

Ο πατέρας μου μαραγκός στο επάγγελμα. Δεν έπαιρνα τα γράμματα, μα έπαιρνα τις νότες. Η μουσική έρρεε στις φλέβες μου από τα γεννοφάσκια μου. Σιγά σιγά ξεκίνησα να παίζω. Στο σπίτι, στο εργαστήριο, στην έκθεση... Όπου έβρισκα. Παιδάκι αμούστακο ακόμα στο μαραγκούδικό μας, σκάρωσα το πρώτο μου όργανο. Γρατζουνάω το μπουζούκι από μικρός.

Η πρώτη μου δουλειά ήταν στο Black Cat στην κακόφημη συνοικία του Πειραιά... Τα βράδια δούλευα στο καμπαρέ και τα πρωινά συνέχισα να βοηθάω στο μαραγκούδικό μας...

Ξενυχτισμένος κάποτε από το Black Cat, θυμάμαι στο μαραγκούδικό μας να κουρδίζω το μπουζούκι μου και να μπαίνουν μέσα ο Στέλιος Καζαντζίδης με την αρραβωνιέρα του, τη Μαρινέλλα, για να παραγγείλουν ένα πορτ μαντό για το νέο τους σπιτικό. Θαρρώ ήταν τον Μάη του 1964... Ο Καζαντζίδης μ' άκουσε να παίζω το «Μαντουβάλα». Με πλησίασε και μου είπε: *«Μικρέ έχεις ταλέντο. Θα πας μπροστά»*. Και πήγα... Μαζί του... Παράτησα το Black Cat, αλλά η σκέψη μου δεν έφυγε ποτέ από 'κει...

Έζησα μεγάλες στιγμές πλάι στον Καζαντζίδη και τη Μαρινέλλα. Ήμουν πρώτο μπουζούκι στο «Νυχτερίδες κι αράχνες», όταν ο Στέλιος το ηχογράφησε το 1969 στην ODEON. Εκείνη τη χρονιά, ακολούθησα τη Μαρινέλλα στην «ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ» της Πλάκας. Αυτή τραγουδούσε το «Σταλιά Σταλιά» και εμένα έλιωνε η καρδούλα μου «σταλιά σταλιά» για τον έρωτα της ζωής μου που είχα αφήσει στο Black Cat... την Κίτσα. Δεν άντεξα πολύ μακριά της και σύντομα απαρνήθηκα τις μεγάλες πίστες και επέστρεψα στο πάλκο πλάι της... Ήταν δευτεράντζα τραγουδίστρια τότε, μα τώρα την πνίγουν στα γαρέφαλλα. Για να καταλάβετε, ο Αριστοτέλης Ωνάσης έσπασε περισσότερα πιάτα στα πόδια της απ' όσα έσπασε στη Ζωζώ...

Τις μεγαλύτερες επιτυχίες της Κίτσας τις έχω γράψει εγώ... Το *«Γλυκέ μου φαλάκρα για σένα φτάνω στα άκρα»*, το *«Έρωτά μου τοκογλύφε»* και το *«Η αγάπη κάνει θαύματα και ο νταλκάς εμφράγματα»*. Μπορεί να μην είναι του γούστου μου αυτά τα άσματα, αλλά το κορίτσι μου τέτοια τραγούδια θέλει να λαλάει, για να κάνουν οι θαμώνες ζημιά...

Όταν θα πιάσω την... πολλή καλή και θα ιδρύσω τη «NONTAS EMI», θα γράφω για μένα και το Κιτσάκι... Εκεί να δείτε εκτόξευση καριέρας...